

STJÓRNARTÍÐINDI A 7 — 1972

Nr. 18.

32

4. apríl 1972.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 72 28. maí 1969, um Verðjöfnunarsjóð fiskiðnaðarins.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Í stað síðasta málsliðar 2. gr. laganna komi:

Seðlabanki Íslands hefur á hendi rekstur Verðjöfnunarsjóðs, og skal hann ávaxta fé hans í samráði við stjórn sjóðsins, annaðhvort í erlendri mynt eða íslenskum krónum. Verði breyting á gengi íslenskum krónum, skal fé sjóðsins umreiknast til hækkunar eða lækkunar, eftir því sem við á, í samræmi við gengisbreytinguna, að því leyti sem það kann að vera ávaxtað í íslenskum krónum.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Gjört í Reykjavík, 4. apríl 1972.

Kristján Eldjárn.

(L. S.)

Lúðvík Jósepsson.

Nr. 19.

19. apríl 1972.

L Ö G

um breyting á lögum nr. 74 28. apríl 1962, um innflutning búfjár.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

II. kafli laganna orðist svo:

II. KAFLI

11. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. gr. getur landbúnaðarráðherra heimilað innflutning á djúpfrystu sæði úr nautum af Galloway-kyni, en eingöngu til notkunar í sóttvarnarstöð ríkisins, er verði valinn staður, þar sem góð skilyrði eru til einangrunar

og önnur aðstaða ákjósanleg að dómi yfirdýralæknis og stjórnar Búnaðarfélags Íslands.

Þessa heimild má landbúnaðarráðherra því aðeins nota, að stjórn Búnaðarfélags Íslands, yfirdýralæknir og forstöðumaður Tilraunastöðvar háskólans í meinafræði mæli með innflutningi djúpfrysts sæðis hverju sinni.

12. gr.

Gripir þeir, sem sæði skal flutt úr til Íslands, skulu valdir af ráðunaut Búnaðarfélags Íslands í nautgriparækt, enda hafi naut þau, sem hann velur, verið undir opinberu heilbrigðiseftirliti á sæðingarstöð í eitt ár að minnsta kosti. Áður en innflutningur sæðis úr tilteknum nautum er ákveðinn, skal yfirdýralæknir ganga úr skugga um hjá viðkomandi heilbrigðisyfirvöldum búfjár, að eigi gangi eða hafi gengið næstliðið ár á viðkomandi sæðingarstöð eða í héraði því, sem hún er í, neinir þeir smitsjúkdómar, sem ætla má að borizt gætu til landsins með sæðisflutningum.

13. gr.

Landbúnaðarráðherra skal láta setja á stofn og starfrækja sóttvarnarstöð, er verði staðsett í samráði við yfirdýralækni og stjórn Búnaðarfélags Íslands. Skal ráða sérstakan umsjónarmann til þess að sjá um framkvæmdir og daglegan rekstur hennar. Þar skal hafa í öruggri vörzlu þá nautgripi innlenda, sem sæða á með innfluttu sæði til kynblöndunar, sem og afkvæmi þeirra. Í því skyni skal landbúnaðarráðherra útvega hæfilega marga valda gripi að fengnum tillögum ráðunautar Búnaðarfélags Íslands í nautgriparækt.

Áður en hinir íslenzku gripir eru fluttir í sóttvarnarstöðina, skulu umsjónarmaður stöðvarinnar og yfirdýralæknir ganga úr skugga um, að gripirnir séu eigi grunaðir um eða haldnir smitsjúkdómum.

Hlita skal tillögum yfirdýralæknis um gerð og tilhögun girðinga, bygginga og annarra nauðsynlegra mannvirkja og útbúnaðar í sóttvarnarstöðinni, í samráði við stjórn Búnaðarfélags Íslands. Allur kostnaður við stofnun sóttvarnarstöðvar, rekstur hennar, nauðsynlegar rannsóknir, kaup og flutning á gripum, sæði, útbúnaði o. s. frv. greiðist úr ríkissjóði.

14. gr.

Umsjónarmaður sóttvarnarstöðvar skal ráðinn af landbúnaðarráðherra að fengnum tillögum yfirdýralæknis. Umsjónarmaður skal vera dýralæknir, er hafi sérstaka þjálfun í búfjársæðingum og sóttvörnum. Hann skal sjá um og vera ábyrgur fyrir því, að öllum fyrirmælum um einangrun búfjár á sóttvarnarstöðinni sé fylgt í hvi- vetna og að öll starfsemi á stöðinni fari í öllu fram samkvæmt lögum þessum og þeim reglum og fyrirmælum, sem um það verða gefin. Hann skal fylgjast reglulega með heilbrigði gripa á sóttvarnarstöðinni og annast sæðingu þeirra. Umsjónarmanni er óheimilt að stunda lækningar dýra utan sóttvarnarstöðvarinnar.

Með sérstöku erindisbréfi skal kveða nánar á um störf og skyldur umsjónar- manns sóttvarnarstöðvarinnar.

15. gr.

Í sóttvarnarstöð ríkisins skal hreinrækta holdanautastofn með siendurtekinni notkun djúpfrysts sæðis, sem flutt hefur verið inn úr Galloway-nautum, í íslenzkar kýr og afkvæmi þeirra. Kynblöndun þessi skal gerð samkvæmt áætlun, er landbúnaðarráðherra setur samkvæmt tillögum nautgriparæktarráðunautar Búnaðarfélags Íslands, sem hefur yfirumsjón með ræktuninni.

Landbúnaðarráðherra er heimilt í samráði við stjórn Búnaðarfélags Íslands og yfirdýralækni að kaupa íslenzka nautgripi og flytja í sóttvarnarstöðina, eftir að hún

er tekin til starfa, ef brýna nauðsyn ber til að auka eða endurnýja hinn upphaflega stofn, enda sé ýrstru varúðarreglum fylgt um, að gripirnir séu eigi haldnir smit-sjúkdómum.

16. gr.

Þau naut erlend, sem velja skal úr djúpfryst sæði til innflutnings, skulu hafa verið á sæðingarstöð undir opinberu heilbrigðiseftirliti eigi skemur en eitt ár sam-fellt. Eigi má flytja til landsins sæði úr öðrum nautum en þeim, sem sýnt hafa mikla frjósemi, eru heilbrigð og laus við smitsjúkdóma að dómi heilbrigðisyfirvalda þar á landi. Til frekari fullvissu skulu nautin skoðuð af íslenskum dýralækni. Enn fremur skulu nautin hafa sýnt neikvæða útkomu við sjúkdómsgreiningarpróf gerð samkvæmt nánari skriflegri fyrisögn yfirdýralæknis hverju sinni. Skal vottorð um slíkar prófanir fylgja sæðissendingum til landsins. Þess skal vandlega gætt við flutning og geymslu á innfluttu sæði, að eigi stafi smithætta af umbúðum eða útbúnaði.

Leitast skal við að flytja sem mest magn af nautasæði í einu til landsins, helzt svo, að það endist í ætlaða kynblöndun gripa í sóttvarnarstöðinni.

Umsjónarmaður sóttvarnarstöðvar eða fulltrúi hans skal hafa umsjón með sæðistöku erlendis, meðhöndlun þess, þökkun, merkingu og geymslu, svo að tryggt sé, að engin mistök eigi sér stað.

17. gr.

Að fengnum tillögum yfirdýralæknis setur landbúnaðarráðherra reglugerð um daglegan rekstur sóttvarnarstöðvarinnar. Þar skulu vera glögg ákvæði um, hvaða afurðir megi flytja frá sóttvarnarstöðinni og í hvaða ástandi, enn fremur hvernig samgöngum við stöðina skuli hagað, hvernig úrgangi og áburði skuli ráðstafað og hvaða varúðarráðstafanir skuli gerðar til þess að hindra, að smitsjúkdómar berist frá stöðinni eða inn í hana o. s. frv.

18. gr.

Komi upp alvarlegur smitsjúkdómur í búfé á sóttvarnarstöð ríkisins, sem óþekktur er hér á landi, skal gera hverjar þær ráðstafanir, sem þurfa þykir til að hefta útbreiðslu hans, m. a. fella búfé stöðvarinnar, ef nauðsyn krefur, og stöðva dreifingu á sæði þaðan.

19. gr.

Aldrei má flytja búfé úr sóttvarnarstöð ríkisins, og girða skal tryggilega fyrir það, að það hafi nokkurn samgang við búfé utan hennar.

Eigi er heimilt að flytja sæði úr nautum sóttvarnarstöðvarinnar til notkunar utan hennar fyrr en 3 árum eftir að fyrst voru sæddir gripir í henni með innfluttu sæði, enda hafi ekki komið fram neinn hættulegur smitsjúkdómur í nautgripum stöðvarinnar eða grunur um slíkan sjúkdóm.

Heimilt er að geyma djúpfryst sæði úr nautum sóttvarnarstöðvarinnar utan hennar að fengnu samþykki og eftir fyrisögn yfirdýralæknis.

Umsjónarmaður sóttvarnarstöðvar skal safna sæði úr nautum sóttvarnarstöðvarinnar, djúpfrysta það, merkja og geyma, sem og sjá um flutning á því úr stöðinni samkvæmt reglum, sem landbúnaðarráðherra setur að fengnum tillögum yfirdýralæknis og nautgriparéktarráðunautar Búnaðarfélags Íslands.

Um dreifingu sæðis skal fara samkvæmt ákvæðum búfjárræktarlaga.

Landbúnaðarráðherra skal láta koma upp aðstöðu utan sóttvarnarstöðvarinnar til kynblöndunar nautgripa með notkun sæðis úr nautum í stöðinni.

20. gr.

Nú er eigi talin þörf á frekari notkun innflutts sæðis úr Galloway-nautum í sóttvarnarstöðinni, að mati ráðunautar Búnaðarfélags Íslands í nautgriparékt, og

er landbúnaðarráðherra þá rétt að leggja starfsemi sóttvarnarstöðvarinnar niður. Skal þá eyða öllu innfluttu sæði, sem þar kann að vera geymt, og gera aðrar nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggja, að eigi dreifist smitsjúkdómar frá sóttvarnarstöðinni, eftir að starfsemi hennar er hætt. Gripi stöðvarinnar skal fella og fara með afurðirnar eins og ákvæði 17. gr. mæla fyrir um. Jafnframt skal ýtarleg rannsókn fara fram á því, hvort gripirnir hafa verið haldnir nokkrum sjúkdómum.

2. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Gjört í Reykjavík, 13. apríl 1972.

Kristján Eldjárn.

(L. S.)

Halldór E. Sigurðsson.

L Ö G

um bann við losun hættulegra efna í sjó.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu.

1. gr.

Íslenzkum skipum er bannað að losa í sjó, hvort heldur er innan eða utan íslenzkrar lögsögu, öll þau efni eða efnasambönd, sem hættuleg geta verið sjávarlífi eða heilsu manna.

Bann þetta nær yfir: 1) Öll eitrefni, lífræn og ólífræn, auðleysanleg og torleysanleg sambönd málma og málmleysingja. 2) Geislavirk efni. 3) Sprengiefni.

2. gr.

Ráðherra gefur út reglugerð. Þar sem öll hin bönnuðu efni eru tæmandi talin, og frekari fyrirmæli um framkvæmd bannsins, eftir því sem þurfa þykir.

Einnig má ákveða í reglugerð bann eða fyrirmæli um losun efna, sem ekki eru eitruð eða hættuleg, en geta orsakað alvarlega hindrun við fiskveiðar eða siglingar, ef sökk er á ákveðnum stöðum.

3. gr.

Íslenzkum ríkisborgurum eða fyrirtækjum er einnig bannað að stuðla að losun hinna bönnuðu efna.

4. gr.

Ákvæði 1.—3. gr. eiga einnig við um losun þarnefndra efna eða efnasambanda á hafi úti úr öðrum flutningstækjum en skipum.

5. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að staðfesta fyrir Íslands hönd þær alþjóðasamþykktir, sem kunna að verða gerðar um varnir gegn mengun alþjóðlegra hafsvæða, og skulu auglýsingar um staðfestingu og gildistöku viðkomandi samþykktu birtast í C-deild Stjórnartíðinda.